

A. WEIDENMULLER:

Det skjulte Horn.

Oversat af

N. P. MADSEN.

Lu holdt bestandig paa engang at vilde op til Bernina-Hospitet, og da Gehejmeraadinden ikke kunde beslutte sig til endnu engang at have noget at gøre med „de simple Værtshusfolk deroppe“, saa aftalte man, at Wolf om Morgenen skulde køre derop med Hr. Bodmer og Datter, medens Frederik om Eftermiddagen skulde køre for Gehejmeraadinden til Pontresina. Der skulde de arvente de andres Tilbagekomst og saa tilbringe en fornøjelig Aften sammen. Ifølge denne Plan steg Hr. vom Bodmer og hans Datter en skønne Morgen ind i den ventende Vogn, og Wolf svang sig op paa Bukken til Johannes, der beredvillig overlod ham Tømmen, da han havde mærket, hvor udmærket Assessoren forstod at køre. Men hvor udmærket denne Fordeling af de kørende end syntes at være, saa viste den sig dog ikke desto mindre meget uheldig. Legationsraaden var om Natten atter og atter blevet forstyrret i sin Søvn af hjemvendende Turister og derfor i daarlig Lune. Næsten alt hvad Lu sagde, havde han noget at udsætte paa, hvorved han bragte hende i daarligt Humør. — Hvorfor kørte de nu her-inimellem disse øde Bjerge? I Baden var der dog tyve Gange saa smukt. Slet ikke at tale om Selskabet, som ikke var til at sammenligne med det Par kedelige fremmede, som man her mødte.

„Er det ikke den trettende i Dag?“ spurgte Datteren pludselig. „Det er jo i Dag Hr. von Freiberg foranstalter den dejlige Udflugt til Schwarzwald derhjemme. Baade Mama og Tilli er sikkert med. Hvorfor kan jeg ikke ogsaa være med?“

Legationsraadens Pande lagde sig i Folder. Han glemte rent den kedelige Natur.

„Hør, Barn, er du da slet ikke klar over, hvorfor vi er her. Tror du det er for min egen Fornøjelse, at jeg har forladt vor hyggelige Villa for her at tilbringe et kedeligt Liv paa Hoteller?“

„Ja, for min er det da ikke. Du synes vist at have glemt, hvor meget jeg bad dig om at tage Tilli med i Stedet for mig.“

„Og du synes at have glemt, at Tilli slet ikke var indbudt og kun er en mager Backfisch paa femten Aar.“

Lu brast i Latter, idet hun raabte:

„Er jeg da maaske en fed Karpe?“ I det samme brød hun ud i en heftig Graad. „Er jeg da ikke til andet end at sjakres bort til denne lange, væmmelige Assessor for engang at blive muret inde et Sted ved Verdens Ende. Uf, saa kan jeg dog meget bedre lide —“

„Lu, tal ikke saa højt, Wolf kan høre hvert Ord.“

„Lad ham bare det.“ sagde hun trodsig og tørrede Øjnene. „Saa lader han forhaabentlig være med det Frieri, som du venter saa meget paa.“

Dog trods dette Haab slog hun paa en Gang over i en hviskende Tone.

Legationsraaden gav hende Tid til at berolige sig, saa sagde han:

„Lu, du er ellers en fornuftig Pige, og du maa kunne indse, at jeg i Anledning af den kostbare Karriere, som dine tre Brødre slog ind paa, ikke kan tillade, at du gifter dig med en Løjtnant, der maa regne med aarlig Bidrag af adskillige Tusinder fra sin Svigerfader for at kunne leve.“

„Men, Papa, Rud — Hr. von Sartorius kan jo om seks Aar blive Kaptajn og for Resten snart komme til at arve sin gamle Onkel.“

„Ja, kan, kan! Hvad hjælper alle disse „kan“? Hr. von Baumbach har derimod en Stilling, er rig, og hvad har du for Resten at indvende imod ham?“

Lu sankede Hovedet, og Taarerne begyndte paany at flyde. Det var jo netop Sagen, at hun havde saa lidt at indvende imod Wolf. Havde han blot været pukkelrygget eller skeløjet! Men han var netop rank som et Grantræ og havde smukke graa Øjne. Ja, hvis hun skulde være helt upartisk, maatte hun endog tilstaa, at hans Ydre var fordelagtigere end den lille Løjtnants. Men hun elskede nu engang denne og vilde paa ingen Maade gøre et Fornuftparti.

„Hør, Papa,“ begyndte hun tøvende efter en lille Stund, „hvis han skulde fri til mig, kunde vi jo svare ham, at Tilli tegner til at blive langt smukkere end jeg, og hvis han blot vil vente et Par Aar —“

„Og et saadant Svar vil du virkelig give Hr. von Baumbach? Saa ringe Følelse og Anstand kunde du have? Dog hvorfor blive ivrig? Du er dog altfor klog til ikke at indse, hvilken glimrende Fremtid der venter dig ved Wolfs Side, saa snart du staar overfor Valget. Men skaan mig nu for mere Snak om det. Jeg vilde gerne indhente den Søvn, jeg mangler, ellers er jeg ikke noget værd hele Dagen.“

Lu saa sky hen til sin Fader, der havde lagt sig tilbage i Hjørnet af Vognen og lukket Øjnene. Naar han talte i denne Tone, var der ikke noget at stille op med ham, hvor venlig og forekommende han ellers behandlede hende. Hvorfor havde ogsaa Tante König sat sig denne skrækkelige Plan i Hovedet? Hvorfor havde hun sendt det uheldige Telegram, der havde kostet hende saa mange Taarer? Hvorfor var Rudolf rejst bort netop i de samme Dage, og hvorfor havde han ikke ladet hende vide hvorfor. Og hvis Wolf endda havde været særlig elskværdig overfor hende. Men det havde han jo ikke været. Den Buket af Alperoser og Edelweiss, som han havde købt til hende om Af-

tenen, havde han givet hende paa samme Maade, som man giver et Barn et Kræmmerhus Sukker-godt. Og dog vidste hun med samme Sikkerhed som hendes Fader, at, hvis han oppe i Hospitet skulde fri til hende, kunde hun ikke sige nej. Stakkels Lu! Fortvivlet rev hun sin kønne Rejsehue af Hovedet. Hun vidste slet ikke, hvad hun skulde gøre. Græde turde hun ikke mere for hendes smukke Øjnes Skyld, og sove som hendes Fader kunde hun ikke.

Havde hun vidst, hvad det var, Wolf paa samme Tid sad og tænkte paa, vilde hun have følt sig trøstet. Hans Tanker var bestandig hos Marianne, og Vejen fra Pontresina var fuld af søde Minder. Her havde den unge Maler siddet, som havde udbedt sig hendes Dom over sit Billede. Her paa dette Sted var de traadt ud i Granskoven, da de kom oppe fra Gletscheren. Og der — o, han kendte Stedet saa nøje — var han staaet af Vognen for at ordne Ninas Seletøj, og der, længere hene, var det at hun havde grædt. Det var som hendes Taarer faldt tungt paa hans Hjerte. Hvorlænge havde han ikke pint og krænket hende, før hendes oprørte Følelser gav hende Luft! Og havde han siden skaanet hende? Nej, endog de sidste Ord, han havde sagt til hende i Skoven, havde været saarende. Og nu var hun rejst bort uden Afskedshilsen, og han skulde aldrig mere se ind i hendes uudgrundelige Øjne.

For Resten — det var godt — han havde jo hendes Flora endnu. Den vilde han sende hende med et Par høflige Linier og maaske med et Par Prospektkort fra Ober-Engadin. Selvfølgelig Prospektkort fra de Steder, som de sammen havde besøgt. Han udmalede sig det Øjeblik, da hun aabnede Pakken, læste hans Brev og forklarede Billederne for de andre.

„Her paa denne Sten har vi siddet,“ kunde han høre hende sige, „og der steg vi op. Ikke sandt, Mor, det er virkelig venligt at Hr. von Baumbach at sende mig de Billeder.“

Han fo'r sammen, idet Johannes pludselig greb Tømmen.

„Jeg troede, De kun vilde til Hospitet, naadige Herre? Hvis De vil til La Rosa, maa jeg give Hestene en Bid her.“

Ja, der stod virkelig den ærværdige Bygning med den fromme Indskrift: „Dieu et patri“ over Døren.

Wolf sprang ned og hjalp Lu og hendes halvsovende Fader ud af Vognen. De gik sammen ind i Spisesalen, hvor der allerede var samlet et talrigt Selskab. Men Samtalen vilde ikke rigtig komme i Gang, skønt Lu snakkede om op forskellige Ting, og Wolf viste hende Cambrena-Gletscheren, der kunde ses fra Vinduet, og fortalte om Mormeldyrene, der heroppe havde deres Hjem. Heller ikke Forellerne fra den sorte og hvide Sø og den fyrrige Vin kunde bringe Stemningen op, og Legationsraaden følte sig derfor meget lettet, da Wolf efter Bordet gjorde ham det Forslag, at han og Lu en Stund vilde overlade ham til sin Cigar og den medbragte Avis, medens de spadserede en Tur sammen.

Dog hvis han haabede at denne Spadseretur skulde føre til en Forstaaelse mellem de to unge, saa blev han skuffet i dette Haab trods sine fine diplomatiske Skaktræk. Wolf var vel meget omhyggelig overfor Lu. Forsigtigt førte han hende hen over de glatte Stene, og det slibrige Mos, hvor hendes elegante Støvler let kunde glide. Efter hendes eget Ønske købte han ogsaa en Buket til hende af en omløbende Italiener, men han gjorde ikke den ringeste Mine til nogen Kærligheds-erklæring. Tværtimod kom han med den ene Vittighed efter den anden og lo ret hensynsløs af hendes fuldstændige Mangel paa Kendskab til de Blomster rundt om, som han gjorde hende opmærksom paa. Den eneste hun kendte var Edelweiss'en, men den interesserede hun sig ikke meget for.

Hun fandt dog Wolf meget uartig og gik og grundede paa, hvorledes hun kunde gøre ham det begribeligt, da et livligt Selskab pludselig kom dem i Møde. Det var Familien Franke, der havde været oppe ved Søen og nu var paa Vejen tilbage. Den kom jo, som den var kaldet, da Wolf jo dog ikke syntes at ville gøre Alvor af sit Frieri. I et Nu var den unge Pige hende hos de muntre Heidelbergerinder, med hvem hun snakkede og lo saa løsluppet, at den gamle Franke overgik den sagde til Assessoren:

„Det er dog velgørende at høre en saadan Latter her oppe. Aldrig har jeg dog været paa nogen Udflugt, hvor alt var saa alvorligt og kedeligt som her i denne Stenørken.“

„De har Ret, Hr. Regeringsraad,“ svarede Wolf. „Min Kineses Munterhed virker meget forfriskende i denne Ensomhed.“

Skønt han sagde dette med et ironisk Smil, var der dog Alvor i hans Ord, om han end havde sine egne Tanker med dem. Det var ham ingen Hemmelighed, at Legationsraad von Bodmer gerne saa en Forbindelse mellem ham og hans Datter, og at han heller ikke havde nogen Grund til at vente en Kurv af hende. At hans Tante ogsaa ansaa denne Forbindelse som den højeste Lykke for ham og ivrigt arbejdede for at faa den i Stand, var han ogsaa bekendt med. Han havde ogsaa haft Øjeblikke, hvor han tænkte paa at lægge alle Skrupper til Side og gifte sig standsmæssigt. Men paa Turen op til Hospitet var han blevet ganske klar over sig selv. Han viste nu, at han ikke elskede Lu og aldrig vilde komme til at elske hende, fordi — ja, fordi han gjorde sig et ganske andet Billede af sin kommende Hustru. Da dette var blevet ham klart, havde han — baade under Maaltidet og senere — skarpt iagttaget den unge Pige. Han havde da pludselig opdaget, at hendes

Øjenlaage var paaafaldende røde samt bemærket en Forlegenhed hos hende, som slet ikke stemmede med hendes øvrige Væsen. Hvad betød mon det? Skulde det forestille et lille Koketteri? Nej, der til var begge Dele altfor naturligt og klædte hende saa ilde, at det maatte have en anden Grund. Hvad om nu den stakkels lille Lu virkelig nærrede en stille Kærlighed til ham og med Angst og Spænding imødesaa en Erklæring? Af en Slags Medlidenhed havde han da taget hende med paa denne Spadseretur, hvor han paa en utvetydig Maade vilde lade hende forstaa, at hans Hjerte slet ikke var hos hende. Dog følte han, at det var sværere, end han havde tænkt. Hun tog sig alt saa nær, hvad han sagde, og hvad vilde der saa ikke ske, naar hun fik at vide, at hun var ham ligegyldig. Derfor følte han sig uhyre lettet, da han ved Familien Frankes Komme blev befriet for at være alene med hende, og særlig da han paa hendes muntre Latter kunde forstaa, at han havde taget Fejl af hendes Følelser.

I den bedste Stemning vandrede Selskabet tilbage til Hospitet, og skønt Legationsraaden straks mærkede, at han var blevet skuffet i sit Haab, saa var han dog Verdensmand nok til at skjule sin Skuffelse bag en forstilt Glæde over, at de havde truffet Familien Franke. Han gik endog saa vidt i denne Forstillelse, at han fandt det „uhyre elskværdigt“, da Wolf foreslog de fire unge Damer at køre sammen til Pontresina i den aabne Landauer, som Frankes var kommet i.

Ved 4-Tiden holdt begge Vognene foran Hotel Kronehof i Pontresina, hvor Gehejmeraadinden ventede dem, og da Frankes trods den ivrige Protest fra Lu dog straks kørte tilbage til Silvaplana, saa sad Fru König, Assessoren og begge Bodmer'ne snart alene bænket omkring Kaffe-bordet.

Legationsraaden var undervejs blevet underholdt med en hel Del Heidelberg-Historier. Medens han sad og gav dem til bedste, morede Lu sig med at lave en Krands til sin Hat af Blomsterne fra Buketten, medens Wolf af nogle spildte Kaffedraaber sad og tegnede et stort W paa sin Tallerken. Saa kunstfærdigt havde han slynget det, at da han ventede det om, stod der et smukt M. Idet han sad og betragtede det, stødte Gehejmeraadinden til ham, hvorved Thestekeen kom til at lave en tyk, brun Streg hen over Tegningen. Hurtig tørrede han den ud, idet han spurgte:

„Er der noget du ønsker, Tante?“

„Ja, kære Wolf, der henne paa Bordet ligger min lille, sorte Lædertaske. Deri er et Brev til Lu, det kom i Morges. Det havde jeg helt glemt. Vil du ikke være saa venlig at tage det?“

„Et Brev til mig!“ raabte Lu. „Hvor kunde du dog glemme det, kære Tante? Hvem ved hvad for dejlige Ting du allerede en halv Time har forholdt mig.“

Den unge Pige sprang op og snappede Brevet ud af Wolfs Haand.

„Ak, kun fra Tilli,“ raabte hun skuffet, idet hun med febrilsk Iver kastede et Blik paa Adressen.

Brevet skulde dog bringe hende en større Overraskelse, end hun anede. Da hun nemlig havde aabnet Konvolutten og trak Tillis Brev frem faldt et andet Brev ud, der var lukket og forsynet med Poststempel, og da Wolf tog det op og rakte hende det, flimrede det for hendes Øjne, idet hun straks kendte sin lille Løjtnants Haandskrift.

Hun udstødte et let Skrig og greb det med begge Haender. I samme Øjeblik aabnede Frederik Døren og sagde:

„Maa jeg et Øjeblik lægge Beslag paa Dem, Hr. Assessor?“

Wolf ilede ud til ham.

„Hvad er der paa Færde, Frederik?“

„Det er om Piz Zupo jeg maa tale med Dem,“ svarede denne ivrig. „De har flere Gange talt om at ville derop, og begge Førerne Grasz har lige fortalt mig, at de kun i Dag og i Morgen kan være til Deres Tejneste. De næste fjorten Dage er de optaget.“

„Hvad er det for Karle, der saadan kan sætte en Pistol for Brystet. Der gives vel dygtige Førere nok foruden dem?“

„Ja naturligvis, men Frøken Høfer sagde ved Afrejsen, at hvis De vilde bestige Zupo, skulde De tage de to Grasz'er med. De er ogsaa særlig anbefalet af Hr. Parkinson.“

Det var altsaa dette „blot“, som Marianne havde sagt ved Afrejsen. Wolf mærkede en varm Strøm til sit Hjerte.

„Kan jeg komme til at tale med Mændene?“

„Hans“, raabte Frederik ud af Døren, „Hr. Assessoren vil gerne tale med Dem.“

Straks kom Manden. Nogle faa Minutters Samtale med den hærdede, erfarne Mand var tilstrækkelig til at bringe Wolf til den Overbevisning, at han ikke kunde gøre noget bedre end at følge Frederiks Forslag og ufortøvet at tiltræde den planlagte Tur. Forberedelser behøvede han ikke at træffe, da Hans Grasz erklærede sig beredt til at sørge for den nødvendige Proviant, og hvad hans Paaklædning angik erklærede Føreren sig tilfreds efter en kort Betragtning særlig af Støvlerne, hvis Saaler var beslaaet med tykke spidse Søm. Saa var der altsaa ikke noget for ham at gøre uden at hente sin gode Kikkert og tage Afsked med Selskabet. Om et Kvarter vilde Hans Grasz og hans Broder Kristian afvente ham uden for Hotellet.

Da han vendte tilbage til Spisesalen, blev han overrasket ved at træffe Gehejmeraadinden alene ved Kaffe-bordet. Hun saa meget ophidset ud, og før Wolf kunde sige noget, raabte hun ham heftigt i Møde:

„Du undrer dig naturligvis over, at jeg sidder solo her. Lu gik med sin Fader ind i Læseværelset for at drøfte den uventede Lykke. Den lille Slange. Ved du, hvad der stod i det Brev, som du var saa tjenestvrig efter at bringe hende? At en vis Løjtnant von Sartorius af en eller anden rig Onkel, som han netop er i Besøg hos, har faaet Løfte om et aarlig Tilskud paa 3000 Mark, og at han i Tillid til dette Løfte har friet til Lu. Er det ikke afskyeligt?“

Den gamle Dame var ved at tabe Vejret af indre Oprør. Derimod svarede Wolf ganske rolig: „Afskyeligt, hvorfor det, kære Tante? Sartorius er, saavidt jeg ved, af ganske god Adel, og med et Aarstilskud af 3000 Mark kan det omme Par trøstigt begynde.“

„Og det siger du, Stakkelt?“

Wolf lo saa hjertelig som ikke i mange Aar. „Aa, du mener — men jeg kan forsikre dig, at hvor køn og vittig Lu end kan være, saa vilde jeg ikke have haft hende. Rønnebærrene er slet ikke sure Tante. Dog, for at tale om noget andet, jeg maa tage Afsked med dig for et Par Dage. Jeg har i dette Øjeblik lejet de to Førere Grasz til en Tur op paa Zupo.“

„I Morgen?“

„Nej, straks. Endnu i Aften stiger vi til Boval-Hytten.“

„Men Wolf, hvad er det for et Indfald efter en saadan anstrengende Dag!“

„Anstrengende! Jeg har næppe gaaet ti Skridt.“

„Har du da spist ordentlig til Middag?“

„Ja, oppe i Hospitet fik jeg et udmærket Maaltid.“

„Det glæder mig. Du kommer da tilbage i Overmorgen?“

„Det haaber jeg.“

„Ja, se nu at komme. Du ved jo, at jeg har tænkt at spendere en lille delikat Middag for mine Bekendte. Min Leverandør i Paris har netop i Dag sendt mig noget fortrinlig Frugt.“

Wolf rejste sig.

„Jeg tænker at kunne være her til den Tid. Altsaa paa Gensyn, kære Tante. Mon Lu og hendes Fader er saa vidt færdig med deres lykkelige Overvejelse, at jeg kan sige Farvel til dem?“

(Fortsættes.)

ANMELDELSER.

Det var mig en stor Overraskelse, men ligesaa stor Glæde at modtage Deres Bog: „Vink for Gennemlæsning af Bibelen“. Den er en god Bog og svarer godt til sit Navn. Den giver virkelig gode Vink og vil for Bibellæsere være af sjælden Værdi. Med broderlig Hilsen

Deres hengivne

K. C. Bodholdt,

Formand i den danske Kirke.

Kære Formand, G. B. Christiansen!

At du nu i din travle Virksomhed har fundet Tid til at skrive en Bog er mig næsten ufatteligt. Og saa en slig Bog — en Bog som fører til Kilden. Der skrives mange Bøger i vor Tid, men det kan desværre, ikke siges med Sandhed, at de alle fører til Kilden.

Saa langt, som jeg er kommen med Gennemlæsning af din Bog: „Vink“, saa maa jeg sige: „Gud har rigelig velsignet dig, Broder, i dette Arbejde. Den Bog vil blive mange til Hjælp og evig Velsignelse, netop fordi den leder Sjæle til selve Kilden: Guds Ord.“

Tak paa egne og Medkristnes Vegne for Bogen: „Vink“. Rev. H. C. Holm, President, (Iowa District Norw. Luth. Church) Eagle Grove, Ia.

Pastor G. B. Christiansen, Formand for Den forenede danske ev. luth. Kirke, har nylig udgivet en Bog, som bærer Titelen: „Vink for Gennemlæsning af Bibelen.“

I denne Bog behandler Forfatteren alle de 66 Skrifter i Bibelen og giver en kort Indledning og Indholdsfortegnelse af hvert Skrift. I Forordet udtaler han, at det under hans Virksomhed som Formand i 25 Aar, er bleven ham klart „at Bøgerne Bog“, Bibelen ikke nær nok har den centrale Plads i Menighed og Hjem, som den bør have.

Det er vistnok sandt for alle vore Kirkesamfundes Vedkommende, og sandt ikke bare i den Forstand, at en stor Del af Menighedsfolket nøjer sig med det menneskelige Ord og lader Guds Bog ligge ubrugt, men ogsaa i den Forstand, at troende Kristne, som søger aandelig Næring i Bibelen, lader det være med kun at læse enkelte Vers, eller Afsnit, eftersom det træffer, og forsømmer at læse denne Bog i Sammenhæng, saa som de gør med andre Bøger.

Men en sammenhængende Læsning af hvert Skrift fra Begyndelse til Enden og af hele Bibelen fra Perm til Perm er mest frugtbringende. De som ønsker at læse Bibelen i Sammenhæng vil med Fordel kunne bruge Pastor G. B. Christiansens Bog, som en Haandbog, der vil give dem mange vejledende Vink og hjælpe dem til at faa et Overblik over de enkelte Skrifter.

Udførelsen er grei (klar) og vidner om sundt kristeligt Omdømme hos Forfatteren.

Bogen er paa 288 Sider og koster indbudne \$1.50. Den kan faas i Free Church Book Concern, 322 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Prof. J. H. Blegen.

Bogen faas enten direkte fra Forfatteren eller gennem hvilken som helst skandinavisk Boghandel.